ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ GWYN EVANS

ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΥΧΗ

ΥΜΩΜΕΝΟΣ ὁ καταστηματάρχης ἅρπαξε τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν πῆγε ὥς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ τὸν ἔσπρωξε ἔξω φωνάζοντάς του :

— Ἀφοῦ δὲν εἶχες νὰ πληρώσῃς τὸν λογαριασμό σου, τί διάβολο ἤθελες κ' ἔπινες ἕναν περίδρομο ; Τράβα ἔξω λοιπόν... Οὔστ ἀπ' ἐδῶ !...

Ἔτσι ὁ Χίλαρυ Χάφοντ Κέντ, ἄλλοτε διάσημος δημοσιογράφος βρέθηκε στὸν δρόμο, σ' ἕνα δρομάκι ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ βγάζουν στὴν προκυμαία τοῦ Τάμεση. Ἦταν ζαλισμένος, παραπατοῦσε, δὲν ἔβλεπε τὴ μύτη του.

Ξεφώνησε μιὰ βαρειὰ βλαστήμια κ' ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸ κρῦο, προχώρησε καὶ κάθησε σ' ἕναν πάγκο τῆς προκυμαίας. Τὰ νυκτερινὰ κέντρα ἤθελαν ἀκόμη μιὰ ὥρα γιὰ νὰ κλείσουν κ' ὁ Χίλαρυ Κέντ σκεφτόταν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ λεφτὰ γιὰ νὰ πάῃ νὰ πιῇ ἀκόμα.

Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιὰ ἀδύνατη φωνὴ γρηούλας ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πάγκου, μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἀγορᾶστε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα κουτάκι σπίρτα. Εἶμαι τυφλὴ ἡ δυστυχισμένη !...

Ὁ Κέντ γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνὴ καὶ ἀνεγνώρισε μιὰ γνωστή του τυφλὴ ζητιάνα. Τότε τοῦ γεννήθηκε στὸν νοῦ του μία σατανικὴ ἰδέα :

— Ἤθελα, κυροῦλα μου, νὰ σοῦ δώσω ἐλεημοσύνη, τῆς εἶπε, ἀλλὰ δὲν ἔχω ψιλή. Ἔχω ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα σελλινίων.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω νὰ σοῦ δώσω ρέστα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γρηούλα, πασπατεύοντας τὶς γαζέτες ποὺχε στὴν τσέπη της.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε ὁ Κέντ κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι ψιλὸ στρατσόχαρτο.

Ἡ τυφλὴ δὲν κατάλαβε τίποτε. Τοῦδωσε τὰ ρέστα κι' ὁ Κέντ σηκώθηκε ἀμέσως κ' ἔφυγε.

— Ὠραῖα ! ἐψιθύρισε ἐνῶ ἀπομακρυνόταν. Τώρα ἔχω ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ γίνω στοιπί !

Προχώρησε καὶ μπῆκε σ' ἕνα νυκτερινὸ ζυθεστιατόριο, ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε τάξεως.

Μόλις μπῆκε μέσα, τὰ μάτια του καρφώθηκαν πάνω σ' ἕνα ζευγάρι. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος κύριος, πλούσια ντυμένος, καὶ μιὰ νέα, μὲ ὕφος γυναίκας τοῦ ἐλαφρόκοσμου, ἐπίσης πλούσια ντυμένη.

Ἡ νέα μόλις τὸν εἶδε, πετάχθηκε ὀρθὴ καὶ τοῦ φώναξε :

— Αἴ, Χίλαρυ ! Ἐσὺ ἐδῶ ; Πόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ ! Μά, γιὰ τὸ Θεό, τί χάλια εἶνε αὐτά ! Πῶς ἔχεις καταντήσει ἔτσι ;

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς, Ραχήλ, μὴ μ' ἐρωτᾶς, τῆς ἀπάντησε λυπημένα. Ἔχω πάρει τὴν κάτω βόλτα ἀπὸ καιρὸ πολύ...

— Φτωχέ μου Χίλαρυ ! Πῶς σὲ λυποῦμαι, παληέ μου σύντροφε !

Κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτικὴ κ' ἔπειτα εἶπε ἀποφασιστικά :

— Ἄκουσε, Χίλαρυ. Μὴν ντρέπεσαι τὸν Ἄλεξό μου—καὶ ἔδειξε τὸν καβαλλιέρο της—μεταξύ μας δὲν ἔχει παραξηγήσεις. Νά, πάρε αὐτὸ ἐδῶ. Δὲν ἔχει καὶ πολλὰ λεφτὰ μέσα, ἀλλὰ φτάνουν νὰ περάσῃς ἀπόψε. Καὶ αὔριο ἔλα πάλιν ἀπ' ἐδῶ νὰ σοῦ δώσω περισσότερα.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀσημένιο μικρὸ τσαντάκι.

Ἐκεῖνος τὸ ἅρπαξε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, κούνησε τὸ κεφάλι του σὰν νἄθελε νὰ πῇ «εὐχαριστῶ», τοὺς γύρισε τὶς πλάτες του καὶ προχώρησε γιὰ νὰ βρῇ τραπέζι ἀδειανό. Ὅλα τὰ τραπέζια ἦσαν πασμένα. Σ' ἕνα τραπέζι ὅμως παράμερο εἶδε καθισμένον ἕναν νέο ἄγνωστό του. Ὁ νέος αὐτὸς καθόταν μὲ ὕφος ρεμβῶδες μπροστὰ στὸ μισαδειασμένο ποτῆρι του. Ὁ Χίλαρυ Κέντ πλησίασε καὶ κάθισε λέγοντας :

— Μπορῶ νὰ καθήσω, αἴ ;

Ὁ ἄλλος ἔκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ κεφάλι.

— Τί διαβολεμένο κρῦο ἀπόψε ! ξαναπε ὁ Κέντ.

— Ναί, διαβολεμένο, εἶπε κι' ὁ ἄλλος. Καὶ ἀφοῦ τὸν κύτταξε καλά-καλά, ἐπρόσθεσε : Καὶ σεῖς δὲν φαινόσαστε σὲ καλὴ κατάσταση. Δὲν καλυτερνάτε μὲ τὸ κρῦο.

Ὁ Κέντ τότε σκέφθηκε ὅτι ἂν ἔπιανε κουβέντα μὲ τὸ νέο αὐτό, ἂν τοῦ διηγόταν τὴν ἱστορία του, θὰ τὸν συγκινοῦσε ἴσως καὶ θὰ τὸν κατάφερνε νὰ τοῦ πληρώσῃ μερικὰ ἀπ' τὰ πιοτά του, ὥστε τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε ἐπάνω του, νὰ τοῦ μείνουν γιὰ νὰ τὰ πιῇ κατόπιν.

— Ναί, εἶπε, δὲν καλοπερνῶ καθόλου. Βρίσκομαι σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι, χωρὶς δουλειὰ καὶ χωρὶς ἐλπίδα νὰ βρῶ καμμιὰ δουλειά. Δοκίμασα τὰ πάντα, δοκίμασα καὶ τὰ ἀδύνατα, φίχτηκα σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ἐγύρισα ὅλον τὸν κόσμο, εἶδα πολλὲς χῶρες καὶ πολλὰ πράγματα...

— Τί δουλειὰ ἔκανες πρίν ; τὸν διέκοψε ὁ νέος.

— Δημοσιογράφος καὶ συγγραφεύς, ἀπάντησε ὁ Κέντ.

— Δημοσιογράφος καὶ συγγραφεύς ; ἔκανε ὁ ἄλλος μὲ χαρωπὴ ἔκπληξι. Μὰ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο εἶμαι. Μὲ λὲν Τζὼν Νήλ. Τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου ἤμουν πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς σὲ διάφορες ἐφημερίδες. Τώρα, ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, κάνω τὸν συγγραφέα... Ἄκουσε—ἐξηκολούθησε ἀφοῦ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός—ἴσως δὲν ἔχεις ποῦ νὰ μείνῃς ἀπόψε. Λοιπὸν ἔλα νὰ μείνῃς μαζύ μου. Ἔχω ἕνα διαμέρισμα μὲ δυὸ δωματιάκια. Δὲν διαθέτω παρὰ ἕνα μόνο κρεββάτι, ἀλλ' ἔχω περίσσιες κουβέρτες, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ κοιμηθῆς θαυμάσια στὸν καναπὲ τοῦ σαλονιοῦ. Ἔτσι θὰ γίνῃ. Ἔχω καιρὸ νὰ μιλήσω μὲ συναδέλφους. Θὰ μ' εὐχαριστήσῃ τόσο πολὺ ἡ συντροφιά σου. Κ' ἔπειτα... νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... θέλω νὰ σοῦ διαβάσω κάτι... ἕνα ἔργο... ἕνα ρομάντζο δικό μου... Τὸ τελείωσα μόλις προχτὲς καὶ δὲν τόχω διαβάσει σὲ κανένα. Δὲν ἔχω μιλήσει ποτὲ σὲ κανένα γι' αὐτό. Τώρα θέλω νὰ τὸ διαβάσω σὲ κάποιον ποὺ νὰ τὸ νοιώσῃ, γιὰ νὰ μοῦ πῇ κι' αὐτὸς τὴν γνώμη του. Τὸ ἔργο αὐτὸ μοῦ στοίχισε κόπους καὶ κόπους πολλῶν ἐτῶν. Ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε κοντά μου ἀπόψε. Λοιπὸν θἀρθῆς ; Τὸ διαμέρισμά μου εἶνε στὸν ἴδιον αὐτὸν δρόμο, στὸ τελευταῖο σπίτι δεξιά. Πρώτη πόρτα τοῦ δευτέρου πατώματος.

— Ὄχι, δὲν θἀρθῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Κέντ, ποὺ εἶχε κατσουφιάσει ἔξαφνα.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό. Θἀρθῆς. Δὲν εἶνε δυνατόν. Εἶνε μιὰ χάρι ποὺ σοῦ ζητάει ἕνας συνάδελφος.

— Ὄχι, ὄχι. Ἀκριβῶς γιατὶ εἶσαι συνάδελφος, δὲν θἀρθω.

— Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν. Ἔλα, σήκω πᾶμε.

— Ὄχι, εἶπα. Ἄκουσε δῶ. Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Στὴ ζωή μου ἔκανα ὅ,τι κακὸ καὶ ὅ,τι ἀτιμία μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ : Κλοπές, ἀπάτες, λωποδυσίες ἀκόμη καὶ ἐγκλήματα. Κυλίσθηκα στὸν βοῦρκο ὅσο κανένας ἄλλος. Ἕνα μόνον δὲν ἔχω κάνει ὥς τώρα. Εἶχα βάλει ἀνέκαθεν ἕνα ὅριο στὴν ἀτιμία μου, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ περάσω ποτέ. Καὶ εὐτυχῶς κατώρθωσα νὰ μὴν τὸ περάσω. Δὲν ἔκλεψα δηλαδὴ ποτὲ τὴν πνευματικὴ ἰδιοκτησία συναδέλφου μου.

— Καὶ τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ μένα ;

— Ἔχει καὶ μεγάλη. Ἂν ἀκούσω τὸ ἔργο σου καὶ εἶνε καλό, μπορεῖ νὰ μοῦρθῃ ὁ πειρασμός, στὴν δυστυχία ποὺ βρίσκομαι, νά... σοῦ κλέψω τὴν ἔμπνευσί σου. Καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ κάνω αὐτό. Δὲν τόχω κάνει ποτέ. Μὴν θέλῃς νὰ χωθῶ πιὸ πολὺ στὸν βοῦρκο. Καληνύχτα !

Συγχρόνως ὁ Κὲντ πετάχτηκε ἐπάνω καὶ βγῆκε ἔξω. Ὁ Νὴλ βγῆκε ξοπίσω του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν μεταπείσῃ, μὰ ὁ Χίλαρυ ἦταν ἀμετάπειστος. Τότε ὁ Νὴλ καληνύχτησε κ' ἔφυγε.

Ὁ Κὲντ στάθηκε λίγο στὴν θέσι του ὄρθιος, τρεμουλιάζοντας ἀπ' τὸ κρῦο κ' ἔπειτα ξεκίνησε κι' αὐτός. Τὰ βήματά του τὸν πήγαιναν ἄθελα πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Νήλ.

Προχώρησε καμμιὰ διακοσριὰ βήματα ὅταν ἄκουσε ἔξαφνα κωδωνίσματα καὶ κατόπιν μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου. Μιὰ πυροσβεστικὴ ἀντλία ποὺ περνοῦσε, εἶχε παρασύρει κάποιον διαβάτη. Ὁ Κὲντ ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ξαπλωμένον κατὰ γῆς. Τὸν κίνησε, τοῦ μίλησε, μὰ ἐκεῖνος φαίνόταν νεκρός !... Τότε ὁ Κὲντ ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἕνα ξεφωνητὸ ἐκπλήξεως ξέφυγε τότε ἀπ' τὸ στόμα του. Ὁ νεκρὸς ἦταν ὁ Τζὼν Νήλ !...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκαν βήματα στὴν γωνία τοῦ δρόμου. Ὁ Κὲντ εἶδε νἄρχωνται δυὸ ἀστυφύλακες.

Μιὰ ζωηρὴ συγκίνησις τὸν κυρίευσε. Σχεδὸν ἀσυναισθήτως ἅπλωσε τὸ χέρι του στὶς τσέπες τοῦ νεκροῦ, ἔψαξε νευρικὰ καὶ πῆρε γρήγορα-γρήγορα τὰ κλειδιὰ τοῦ δωματίου του. Τὸ χέρι του ἔπιασε καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ Νήλ, ἀλλὰ θυμήθηκε πὼς ἐρχόντουσαν ἀστυφύλακες καὶ δὲν τὸ πῆρε. Σηκώθηκε ἔπειτα ὄρθιος καὶ φώναξε τοὺς ἀστυφύλακας. Ἐκεῖνοι πλησίασαν, φώτισαν μὲ τοὺς ἠλεκτρικοὺς φανοὺς τὸ πρόσωπο τοῦ νέου, εἶδαν πὼς ἦταν χτυπημένος ἀπὸ αὐτοκίνητο, τὸν ἔψαξαν, βεβαιώθηκαν ὅτι τὸ πορτοφόλι ἦταν ἀπείραχτο, τὸν ἐσήκωσαν κ' ἔφυγαν, χωρὶς νὰ

— *Κύριε Χήθ. σᾶς ἔφερα νὰ διαβάσετε αὐτὸ τὸ χειρόγραφο*

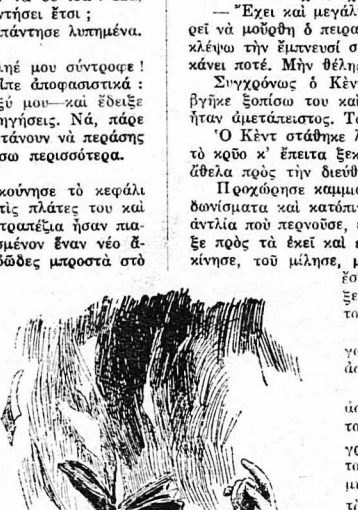

ὑποψιασθοῦν καθόλου τὸν Κέντ.

Μόλις τοὺς εἶδε νὰ στρίβουν στὴν γωνία, ὁ Κέντ ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα ἐπιπρός, ἔφτασε στὸ τελευταῖο σπίτι δεξιά, ἀνέβηκε στὸ δεύτερο πάτωμα, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Ἦταν τὸ σπίτι ποὺ μενε ὁ Νῆλ, ἕνα διαμερισματάκι μέτρια ἐπιπλωμένο, καθαρὸ καὶ σεμνό. Χωρὶς νὰ χάση στιγμή, ὁ Κέντ ἄνοιξε τὸ ἠλεκτρικὸ κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη. Ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ σαλονιοῦ εἶδε ἕναν σωρὸ ἀπὸ χειρόγραφα. Τρέμοντας σχεδὸν ἀπὸ ἀδημονία εἶδε πὼς ἀποτελοῦσαν ἕνα ὁλόκληρο ἔργο. Κύτταξε τὸν τίτλο «Διωγμένος μέσ' στὸ δάσος».

Κάθησε ἐκεῖ στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ ὅτι βρισκόταν σὲ ξένο σπίτι, κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη. Ἀπ' τὶς πρῶτες σελίδες κατάλαβε πὼς ἦταν ἕνα ἔργο ἀριστουργηματικό. Θρονιάστηκε τότε γιὰ καλὰ καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα. Ἔμεινε ὧρες πολλὲς ἐκεῖ διαβάζοντας. Ὅταν τελείωσε, εἶχε ἀρχισει νὰ ξημερώνη. Πῆρε τότε τὰ χειρόγραφα κ' ἔφυγε. Πέρασε ἀπ' τὴν προκυμαία, πέταξε τὸ κλειδὶ μέσ' στὸ ποτάμι καὶ πῆγε σ' ἕνα καφενεῖο. Ὅταν ἔφεξε ἐντελῶς, ἔτρεξε σ' ἕναν παλαιοπώλη γνωστό του καὶ μὲ τὰ λεφτὰ τῆς γρηᾶς ζητιάνας κ' ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ραχήλ, ἀντικατέστησε τὰ ράκη ποὺ φοροῦσε, μὲ ροῦχα καὶ παπούτσια πὸ εὐπρόσωπα. Ἔπειτα τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸν παλιὸ ἐκδότη του.

Δὲν αἰσθανόταν οὔτε τὴν παραμικρὴ τύψι. Ὅταν σκεπτόταν ὅτι θὰ ξαναγινόταν πλούσιος καὶ θὰ ξανάταιρνε τὴν παλιά του θέσι στὴν κοινωνία, δὲν μετανοοῦσε καθόλου γιατὶ εἶχε κλέψει τὴν πνευματικὴ ἐργασία ἑνὸς νεκροῦ.

— Ἀνήγγειλε, σὲ παρακαλῶ, στὸν κύριο Χήθ, εἶπε μὲ στόμφο στὸν θυρωρό, ὅτι ὁ κύριος Χίλαρυ Χάρφορντ Κέντ θέλει νὰ τοῦ μιλήση γιὰ κάποιο σπουδαῖο ζήτημα.

Ξανάβρισκε τὸν παλιὸ τὸν ἑαυτό του.

Ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἐκδότου, ἔβαλε τὸ χειρόγραφο ἐπάνω στὸ τραπέζι του καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Κύριε Χήθ, εἶπε, σᾶς ἔφερα νὰ διαβάστε αὐτὸ τὸ χειρόγραφο. Εἶνε τὸ τελευταῖο μου ἔργο, στὸ ὁποῖο ἔχω βάλει ὅλον τὸν ἑαυτό μου. Αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ σᾶς ἐξηγήση πολλὰ πράγματα, θὰ σᾶς ἐξηγήση τὴν διαγωγή μου τῶν τελευταίων ἐτῶν. Διαβάστε το, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ ἐκδότης πῆρε τὸ χειρόγραφο, ἀλλὰ μόλις τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ στὸν θυρωρὸ ποὺ παρουσιάστηκε εἶπε:

— Πές στὸν κύριο Φόρντχαμ νὰρθῆ ἀμέσως ἐδῶ.

Μόλις ἦρθε ὁ Φόρντχαμ, ὁ ἐκδότης τοῦ εἶπε δείχνοντάς του τὸν Κέντ:

— Ἀγαπητὲ Φόρντχαμ, πέστε σᾶς παρακαλῶ, στὸν κύριο, τί τίτλο εἶχαν τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα ποὺ ἐχάσατε μέσ' στὸ λεωφορεῖο τὸν περασμένο μῆνα.

— Λέτε γιὰ τὸ ἔργο μὲ τὸν τίτλο «Διωγμένος μέσ' στὸ δάσος»; Μὰ γιατί;

Ὁ ἐκδότης δὲν ἀπάντησε. Κύτταξε τὸν Κέντ γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Γιατὶ τὸ ἔργο σας βρέθηκε. Τὸ βρῆκε ὁ κ. Κέντ καὶ μᾶς τὸφερε. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ, κύριε Κέντ, ποὺ μᾶς τὸ φέρατε, ἔστω καὶ ἀργά.

Ἔπειτα τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα.

Ὁ Κέντ σηκώθηκε, μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ βρῆ τὴν ἔξοδο. Καὶ ἐνῶ ὁ ἐκδότης τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε ὥς τὴν πόρτα, δυὸ δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια του, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή του, ἐνῶ τὰ χείλη του ψιθύριζαν:

— Εἶμαι χαμένος!... Τὸ ἔργο δὲν ἦταν τοῦ Τζὼν Νῆλ. Τὸ εἶχε βρῆ κι' αὐτὸς τυχαίως. Τὸ κράτησε... Ἔκλεψα ἕναν κλέφτη, ἕνα νεκρό, εἶμαι ἕνας τιποτένιος, ἕνας παληάνθρωπος! Ἡ τύχη μὲ κυνηγάει ἀδυσώπητα...

Τράβηξε τρεκλίζοντας ὥς τὸν Τάμεσι, στάθηκε λίγα δευτερόλεπτα στὴ γέφυρα κ' ἔξαφνα ἔπεσε στὸ νερό...

Ἔτσι τελείωσε τὴ ζωή του ὁ δημοσιογράφος Χίλαρυ Χάρφορντ Κέντ.

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗΣ

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς τορπίλλης ὀφείλεται στὸν περίφημο Ἀμερικανὸ ἐφευρέτη τῶν ἀτμοπλοίων Φούλτωνα. Ὁ Φούλτων εἶχε ὑποβάλει στὴ Γαλλία ἕνα σχέδιο γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ νέου αὐτοῦ μηχανήματος, ἀλλὰ περιέργως ἡ πρότασίς του δὲν ἔγινε δεκτή, μολονότι προξένησε μεγάλη ἐντύπωσι. Στὰ 1805 ὁ Φούλτων ἀνετίναξε σ' ἕνα Ἀγγλικὸ λιμανάκι κάποιο Δανικὸ πλοῖο χωρητικότητος 200 τόννων μὲ τὴν τορπίλλη ποὺ τὴν κατεσκεύασε μόνος του. Ἔτσι ἀπεδείχθη ἡ μεγάλη καταστρεπτικὴ δύναμίς της.

Ἀργότερα, μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, ἡ τορπίλλη ἐτελειοποιήθη καὶ σήμερα θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα πολεμικὰ ὅπλα.

ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Ν' ΑΝΟΙΓΗ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ;

Μιὰ περίεργη δίκη στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἡ κ. Χούντκινσον καταγγέλει τὸν σύζυγό της. Τὸ ἀπόρρητο τῶν ἐπιστολῶν. Πῶς σκέπτονται οἱ Ἀμερικανοὶ δικασταί. Ἡ τιμωρία τοῦ συζύγου. Φυλάκισις... 25 λεπτῶν!... Μιὰ παρομοία δίκη στὸ Παρίσι. Οἱ Γάλλοι δικαστὰ καὶ νομομαθεῖς ὑπὲρ τοῦ ἀνείγματος τῶν ἐπιστολῶν τῆς συζύγου. Τί εἶπε ὁ Ἀλ. Δουμᾶς. Ἡ γνώμη τῆς κ. Ἰουλιέττας Ἀδάμ. Ὁ Ἀββᾶς καὶ ὁ Πάστωρ.

Στὴν Νέα Ὑόρκη τελειταίως, κάποια κυρία τῆς ἀνωτέρας τάξεως, ἡ κυρία Ἔντυ Χούντκινσον, ὑπέβαλε μήνυσιν ἐναντίον τοῦ συζύγου της, διότι.... ἄνοιξε, χωρὶς τὴν ἄδειά της, καὶ ἐδιάβασε μερικὰ της γράμματα, τὰ ὁποῖα μόλις εἶχαν φτάσει μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Κατὰ τὴν δίκην, οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου σιζύγου ὑπεστήριξαν ὅτι εἶχε κάθε δικαίωμα ὁ κ. Χούντκινσον ν' ἀνοίξη τὰ γράμματα τῆς σιζύγου του. Ὁ πρόεδρος ὅμως τοῦ δικαστηρίου εἶχε ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη σχετικῶς. Ἐτόνισε δηλαδὴ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως νόμος ὅστις ν' ἀναγνωρίζη στὸν σύζυγο τέτοιο δικαίωμα καὶ πὼς τὸ Ἀμερικανικὸν Σύνταγμα, ὅπως ἄλλωστε καὶ τὰ Συντάγματα ὅλων τῶν χωρῶν, ὁρίζουν ὅτι τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶνε ἀπαραβίαστον.

Κατόπιν αὐτοῦ, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ κ. Χούντκινσον, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κατεδίκασε τὸν σύζυγό της σὲ φυλάκισι.... 25 λεπτῶν τῆς ὥρας!...

Φυσικά, ὁ κ. Χούντκινσον δὲν ὡδηγήθη στὰς φυλακάς. Τὰ 25 αὐτὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ πέρασε μέσα στὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων. Καὶ ὅταν.... ἔλησε ἡ ποινή του, ἀπῆλθε μετὰ τῆς μυιγιάγγιχτης συζύγου του εἰς τὰ ἴδια...

***

Μιὰ παρομοία ὑπόθεσις ἐξεδικάσθη πρὸ 30 ἐτῶν στὸ Παρίσι. Κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας κατήγγειλε ἐπίσης τὸν σύζυγό της, γιατὶ τῆς ἄνοιξε καὶ τῆς διάβασε τὰ γράμματά της. Τὸ Παρισινὸ ὅμως δικαστήριο, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἀμερικανὸ δικαστή, ἀθώωσε παγηγυρικῶς τὸν κατηγορούμενο σύζυγο. Ἡ κυρία τότε ἔκανε ἔφεσι κ' ἐπειδὴ οὔτε στὸ Ἐφετεῖο βρῆκε τὸ δίκηο της, κατέφυγε στὸ Ἀνώτατο Ἀκυρωτικὸ Δικαστήριο (τὸν Ἄρειο Πάγο τῆς Γαλλίας), τὸ ὁποῖο ὅμως ἐπίσης ἀνεγνώρισε ὅτι ὁ σύζυγος ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίγη τὰ γράμματα ποὺ ἔρχονται μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἐπ' ὀνόματι τῆς σιζύγου του.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου προκάλεσε ζωηρὴ σιζήτησι στὶς Παρισινὲς ἐφημερίδες, ἡ ὁποῖες ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν σχετικῶς τὴν γνώμη ὅλων τῶν νομομαθῶν, τῶν μεγάλων δικηγόρων καὶ τῶν διανοουμένων τῆς ἐποχῆς.

Καὶ οἱ μὲν νομομαθεῖς, ὅλοι σχεδόν, ἐτόνισαν ὅτι ἕνας σύζυγος—παρὰ τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος περὶ τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν—ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίγη καὶ νὰ διαβάζη τὰ γράμματα τῆς σιζύγου του.

***

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ ἐφημερίδες εἶχαν ζητήσει σχετικῶς μὲ τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα συνέντευξι, προτοῦ ἀπαντήση, διάβασε ὅλη τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Καὶ τέλος εἶπε:

— Οὔτε ἡ Παλαιά, οὔτε ἡ Νέα Διαθήκη ἔχουν ἔστω καὶ μιὰ παράγραφο, ποὺ ν' ἀναφέρη ὅτι ὁ Ἀδὰμ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαβάζη.... τὰ γράμματα τῆς Εὔας! Οὔτε ὁ Μωϋσῆς, οὔτε ὁ Χριστὸς θὰ ἐσκέπτονταν κἂν ν' ἀπαγορεύσουν σ' ἕνα σύζυγο ν' ἀνοίγη τὰ γράμματα τοῦ ἑτέρου ἡμίσεώς του. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν προσωπική μου γνώμη, εἶνε ὅτι ἕνας σύζυγος ποὺ ἔχει ἀμφιβολίες γιὰ τὴν γυναίκα του καὶ ὁ ὁποῖος διστάζει ν' ἀνοίξη τὰ γράμματά της γιὰ νὰ ἐξακριβώση ἂν ἡ ἀμφιβολίες του εἶνε βάσιμες, ὁ σύζυγος αὐτὸς εἶνε ἕνας... ἠλίθιος!...

Ἡ συγγραφεὺς Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ γνωστὴ μὲ τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο «Ζουλιέττα Λαμπτέρ», ἐδήλωσεν ὅτι ἔχει ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη ἀπὸ τὸν Δουμᾶ υἱό.

— Ἕνας φιλότιμος σύζυγος, εἶπε ἡ κ. Ἀδάμ, δὲν ἀνοίγει ποτὲ τὰ γράμματα τῆς σιζύγου του...

Κάποια ἄλλη κυρία ἀρκετὰ πονηρὴ καὶ τετραπέρατη, ἐδήλωσε ὅτι μιὰ σιζυγος ποὺ ἐπιτρέπει ὑποπτη ἀλληλογραφία, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιῆ τὸ ταχυδρομεῖο. Ὁ ἐπιστολογράφος της μπορεῖ κάλλιστα νὰ τῆς πασάρη τὸ γράμμα του εἴτε στὴν ἔξοδο τοῦ θεάτρου, εἴτε καὶ στὴν ἔξοδο.... τῆς ἐκκλησίας!... Ἕνας καθολικὸς ἀββᾶς, τέλος, ἐδήλωσε ὅτι ὁ σύζυγος ἔχει καὶ παραέχει δικαίωμα νὰ ξέρη κάθε μυστικὸ τῆς σιζύγου του. Ἀντιθέτως ἕνας διαμαρτυρόμενος πάστωρ ἐτόνισε ὅτι οἱ σύζυγοι δὲν ἔχουν δικαίωμα ν' ἀνοίγουν τὶς ἐπιστολὲς τῶν σιζύγων των.